

som den Gang have deltaget i Kampen. Jeg tror, at de ville have særdeles godt af at faa en Følelse af, at Samfundet mindes den Tid og gerne vil tage dem ved Haanden paa en for dem nyttig Maade. Dernæst talte den højtærede Finansminister i Tilslutning til det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 2den Valgkreds om, at man kunde stille et Beløb til Raadighed til Hjælp for ubemidlede. Ja, naar der er et Forslag, man ikke vil være med til, saa kan man altid stille et andet op, men her vil jeg sige, at dette Forslag om at stille et Beløb til Raadighed for ubemidlede ikke gaar i samme Retning som det foreliggende Forslag. Naar man stiller et Beløb til Raadighed, kan det kun blive de mange ubemidlede, der kunne søge det. Der bliver ikke Tale om at *hædre* i den Anledning. Det bliver kun dem, der staa paa Grænsen af Fattigvæsenet, der ville søge ind for at faa denne Skilling til Hjælp. Jeg synes ikke, at det er en Maade, som er et Jubilæumsaar værdig. En anden Ting er det, om den højtærede Finansminister, naar han paa ingen Maade vil være med til dette, ligefrem møder med et Forslag for Rigsdagen i saa Henseende. Saa vilde vi naturligvis tage under Overvejelse, hvad der kan gøres; thi det er klart nok, at det staa i Finansministerens Magt at modsætte sig dette Forslag.

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Scharling), der vel nok er den mest udprægede Højremand her i Tinget, modsatte sig ligefrem Forslaget. Han erkendte, at han straks, da han saa det, syntes, at der var noget smukt deri, men ved at overveje Sagen nærmere, var han kommen til at tænke paa, at Folkene fra 1848 ikke havde gjort andet end deres Pligt, og at det ikke var noget at hædre dem for eller give dem noget for, nej, saa maatte man hellere give Pengene til Forsvarsvæsenet og vel specielt til Fæstningen, antager jeg. Ja, det kan gerne være, at de ærede Medlemmer vilde have Pengene anvendte paa denne Maade; men naar Finanslovsforslaget er gaaet herfra, som det er, med rimelige Bevillinger til Forsvarsvæsenet — og dette har i Virkeligheden ingen Skade lidt ved Venstres Behandling af Finansloven, det er min Overbevisning — synes jeg, at der hører en høj Grad af Forsvarsbegejstring til, for at man lige over for et Forslag som det, der her foreligger, om en Hædersgave til de Mænd, der have deltaget i Kampen 1848, 49 og 50, kan foreslaa at tage Pengene fra disse

Folk og give dem til Fæstningen — thi det var jo egentlig Meningen med det ærede Medlems Tale. Jeg kan ikke se rettere, end at det vilde være, som jeg ogsaa sagde før, en smuk Ende paa Samlingen, om vi alle i Enighed, samtlige Partier, baade Højre og Venstre og Socialdemokrater og moderate, kunde slutte os sammen om Forslaget, og at vi kunde faa Ministeriets Tilslutning til at føre det igennem. Jeg tror saa vist, at hele den offentlige Mening her i Landet nok skulde give sin Tilslutning til en saadan Handling fra den danske Rigsdag.

Neergaard: Jeg skal kun sige et Par Ord i Anledning af det ærede Medlem for Ringkøbings (J. C. Christensen) Udtalelser nu. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at vi skulle se — alle Partier — at faa noget ud af det Forslag, der nu ligger paa Tingets Bord til Fordel for de gamle Krigere, og selvfølgelig ogsaa under Forhandling med den højtærede Minister have i Erindring de Udtalelser, han kom frem med, idet ogsaa han vilde bidrage til, at der kunde ske noget, om end ikke i saa stort Omfang, som det fra anden Side — og ogsaa fra min Side — kunde ønskes. Til den ærede Ordfører skal jeg kun sige, at han brugte et stærkt Udtryk — det var for Resten ogsaa det eneste, han brugte — det var, at Lovforslaget om de gamle Krigere slet ikke gav Krikerne noget, det var kun en Understøttelse til Kommunerne. Det er en Uretfærdighed mod Forslaget at sige noget saadant. Det giver for det første de gamle Krigere, som ikke ville søge det offentlige, ikke en Gang have villet søge Alderdomsunderstøttelse — og dem er der mange af, jeg kender personlig mange, med hvem det er Tilfældet — en helt ny Gave. Saa har Forslaget desuden den Tanke, at de mange, der nu for 50 Aar siden kæmpede i Treaarskrigen, skulle have deres Understøttelse af Staten og ikke falde Kommunen til Byrde, hverken paa den ene eller anden Maade. Jeg nærer ikke Spor af Tvivl om, at det er noget, mange af dem ville sætte Pris paa. Dernæst tror jeg ikke om de danske Kommuner, at de, fordi en gammel fattig Mand, som har været med i Krigen, fik 100—150 eller 200 Kr. efter Forslaget om de gamle Krigere, saa vilde knappe dem af med dette Beløb. Alderdomsunderstøttelsesloven tillader jo meget vel en vis Liberalitet i Udførelsen, og den vil ganske sikkert blive vist i de allerfleste Tilfælde; det er jeg vis paa.